

Petrkovu s láskou

Sborník pro Bohuslava, Daniela a Jiřího Reynkovy

Aleš Palán a Vlastimil Vokolek (eds.)

Katolický týdeník

Petrkou s láskou

Sborník pro Bohuslava, Daniela a Jiřího Reynkoy

Aleš Palán a Vlastimil Vokolek (eds.)

KATOLICKÝ TÝDENÍK

Katolický týdeník 2014

ISBN: 978-80-86615-35-6

© Katolický týdeník

© autoři jednotlivých příspěvků, jejich dědicové

© Daniel a Jiří Reynkovi, Aleš Palán

Petrkovem šmrncnuté

Sám Bohuslav Reynek by taková slova pravděpodobně nikdy nevyšlovil. A přece nás kromě nezpochybnitelných kvalit jeho činnosti literární a grafické v jeho případě láká zejména ona literárními kritiky často vzývaná „jednota života a díla“. Bohuslav Reynek opravdu žil a psal v tvůrčí jednotě i ve shodě sám se sebou.

Dost možná právě tohle byl impulz, na jehož základě chtěli v roce jeho pětasedmdesátých narozenin potěšit básníka jeho obdivovatelé. Pro styl, jakým to udělali, dnes máme nálepku DIY; v sedmašedesátém roce kulturní aktivity bez profesionální podpory „Do it yourself – Udělej si sám“ postrádaly teoretické zázemí, možná o to intenzivněji byly ale přítomné. Vlastimil Vokolek zkrátka „jen“ obeslal a obtelefonoval Reynkovy přátele a spolupracovníky i přátele své (povětšinou z Pardubic, kde sám žil) a dal dohromady nevelký rukopisný sborníček. Jeho stránky obohatilo také několik velkých jmen české kultury.

Editor sborníku spolu s desítkou přátel dovezl tehdy vláčkem zvaným humpolačka jediný exemplář rukopisného sborníku do Petrkova osobně. Reynek se nečekané poctě bránil: „Vždyť to není žádná zásluha – sedmdesát pět let.“ Konvolut přesto rád přijal; už kvůli samotnému jeho původci, někdejšímu tiskaři a dobrodinci Vlastimilu Vokolkovi.

Psal se rok 1967. Do básnickovy smrti scházely čtyři roky. Kruh tvorby se v Petrkově brzy uzavřel.

Ne však docela: ona zmíněná jednota ve vesnici u Havlíčkova Brodu svým způsobem přetrvává. Jejimi nositeli jsou zejména básnickovi synové Daniel a Jiří. Nejde primárně o to, že starší z bratří (váhavě a imaginativně) fotografuje a mladší (zdráhavě, byť suverénně) překládá z francouzštiny. Kultura je ve své tvůrčí dimenzi přítomna v jejich životech trvale a nezpochybnitelně. Petrkovský příběh trvá i více než čtyři desítky let od úmrtí jeho původce.

Sborník nazvaný Panu Bohuslavu Reynkovi za tu dobu nikdy nevyšel tiskem. Ukázky mohli čtenáři najít v knize rozhovorů Aleše Palána s Jiřím a Danielem Kdo chodí tmami nebo v Reynkově Korespondenci, kterou edičně uvedli Jiří Šerých a Jaroslav Med; celek byl však dosud veřejnosti uzavřen.

Na jaře 2013 editora přítomného svazku napadlo, že sborník ze sedmašedesátého roku by se konečně mohl dočkat zveřejnění, že by podobné vyznání slušelo i Jiřímu s Danielem, a konečně, že současné příspěvky by mohly tvořit s těmi staršími kompaktní celek. Petrkov a jeho obyvatele máme, my zamilovaní, přece stále rádi, a to nejen kvůli zdejší minulosti. Uchvacuje nás přítomnost, kterou zde nalézáme, a doufáme také v budoucnost.

Jak probíhal výběr příspěvů do sborníku v roce 1967, dnes nejsme schopni rekonstruovat. V roce 2013 editor oslovil zhruba stejný počet jmen, jako Vlastimil Vokolek tehdy, lidi mladé i starší, různých tvůrčích profesí a aktivit, všechny nějakým způsobem Petrkovem šmrncnuté, výhradně ty, jejichž jméno se v prvním „ročníku“ neobjevilo. Tento výběr byl, a musel být, vysloveně subjektivní. Mnozí další by si pozvání zasloužili, rozsah obou částí knihy však měl zůstat přibližně stejný. Až na naprosté výjimky účast nikdo neodmítl; skoro všichni oslovení příspěvek napsali, namalovali či nafotili zjevně rádi.

Můžeme zde spekulovat, že Vlastimil Vokolek měl před téměř půlstoletím lehčí práci, když přesvědčoval autory jednotlivých příspěvků, aby je napsali vlastní rukou. V roce 2013 bylo pro mnohé přispěvatele, zvyklé psát uýhradně na počítači, nejtěžší věcí vzít do ruky tužku... Záměrem editora však bylo vytvořit sborník opravdu rukopisný.

Sborník dedikovaný „klukům“ či „staříkům“, jak jim familiérně říkáme, byl připraven bez konkrétního zakotvení v určitém jubileu. Bohuslav Reynek v roce 1967 dovršil pětasedmdesátiny, jeho synové jsou dnes o poznání letitější. Vypočítat jim jakési společné narozeniny a konvolut k té příležitosti směřovat, by bylo příliš technicistní, tedy duchu Petrкова neolastní. Sborník byl shromážděn jen tak. A proč by ne?

Tak jako Vlastimil Vokolek přivezl se svými přáteli rukopisný sborníček Bohuslavu Reynkovi osobně jako nečekaný dárek, i během roku 2013 probíhala celá příprava v utajení. Součástí záměru nebylo jen shromáždít nové příspěvky, ale také je do Petrкова osobně doručit. Dárek jsme předali na podzim 2013; kromě editora sborníku byli přítom Dana Němcová, Jakub Med a Jiří Šerých.

Máme za to, že se toto předání (chcete-li přepadení) vydařilo. Byli jsme přijati s pochopením, možná trochu shovívavým, pro to naše petrkovské okouzlení. Lze si jen přát, aby čtenář měl z tištěné verze obou sborníků podobně hřejivé pocity.

Aleš Palán, editor

PANU

BOHUSLAVU
REYNKOVI

1967

+

O 7 výročí mého propustění
z vězení 11. května l. p. 1967.

Mistře a ozácný příteli!

Zdávám Vás v upřímnosti srdce a děkují
Vám za dobré a velké dílo! Chtěl bych své
přání vyslovit za všechny benediktiny a ko-
něčně i za ostatní kněze, za Církev, která
oždy milovala krásu vyslovenou v umění.

Celí Vaše dílo je zároveň oznesené i
prosté. A Vy sám jste oznesený a prostý.
Petrkov a jeho život, ten život bez falešné
civilizace a obłudných zjeví odpadlého
člověka, Petrkov květin a stromu a zvířat a
čistých lidí, to bylo pro me vždy znamením
a zobrazením pravého života!

To jsem nedávno znovu poznal z dopisu,
který jsem dostal ze země, kterou milujete.
Le monde actuel n'est pas un monde humain.
C'est un monde fou. Les hommes se croient
plus heureux parce qu'ils ont tout un tas
de choses „pratiques“, mais... il manque
l'important. Une chanson de Gilbert Bécaud
dit: „l'important c'est la rose...“ Je crois
que l'important c'est en effet la rose. J'allais
visiter à un moment de très pauvres gens.
De véritables déchets moraux et sociaux.
J'étais à 5 dans une pièce dans une
salle sans soleil. La grande mère le mourait
d'un cancer à côté des enfants nés
de la fille qui avait des amants. Le grand
père faisait le ménage.

ils ne voulaient pas sortir de leur déchéance malgré ces efforts. Et pourtant un jour on je leur demandais ce qui leur ferait plaisir, ils m'ont demandé: des fleurs! - Ils n'avaient donc pas tout à fait des bêtes encore...

A potom, a především Zjevení. Vy jste oněm uložal na Zjevení!

Za to by Vám měli poděkovat všichni věrní křesťané a ti, kdo hledají pravdu! Děkuji Vám nyní za sebe, neboť ve dnech teurých, snad nejtemnějších v mém životě, přes osedny mrakoty i opustěnost, věděl jsem, že kromě Boha a Jeho světa jsou místa, která jsou zakotvena v Bohu, kde lze odpočinout a přebývat, a mezi ně patří Petrkov!

Bůh Vám dej ošě potřebné, pro další Vaš život, svou milost a přítomnost v denním Vašem životě, svou přítomnost ve Vašem velkém Díle.

Přijmete, drahý příteli a ožácný Mistře, moe opatské požehnaní!

+ Anastáz Opasek OSB
opat břemorský

Drahý pane Bohuslavě Reynku —

Když tu na Kampě byla před lety Vaše paní, řekl jsem si: Kněžna. A to už dávno předtím jsem věděl, že jste výtvarník, básník a grafik samostatný a překladatel objemně. V podobných hodnotách národa jste ryze sama. A abyste byla a žila zde ve zdraví ještě mnoho let, přeju ze srdce upřímného. Vždyť Vaš mám rád, opravdově rád!

A hledte: Dosejpa' se na třetí k rámu a z francouzského vlyskanectví tamhle naproti (přes Čertovku) zrna začíná zpívat kohout.

Zpíva' na Vaši přání! Nemí to krásné?

Hluboce Vaším oddaným

Vladimír
Holan

V máji L.P. 1967

Après les jeux cruels et les amours estées
 De l'hiver meurtrier
 Que j'aime le tristesse et le doux milieu
 D'un jour de février !

Suzanne Renaud

Je stardim dovně, ne stardim selo-
 disti bylo ticho a v tichu prouželo slunce
 nad město ve křehkém, měkkém, míjícím
 dřevěném kancifixu ve věnu. Ticho obestřelo
 věnu a lesy, sněžnou a chvělou větu,
 šeptalo slova utichly a kromě něho stardim
 a ve své malé psalychtě stardim stardim jen.
 Ticho živě, ticho šlechty, ticho lesy...

Yak jisti delecto by ledny' den, kdy
 ticho ticho umelo ustoupit uměleckému
 uměleckému oblohy rozvířenému jen uměleckému
 uměleckému!

Je velký, sněžný a krásný

všech staré paní se obrátily zprá-
 vily. Před se dívala všem de-
 lek, ne roztelá' alpské údolí a
 vyplala se žebrot, které tomu to-
 hověle dívké brembořky, dávale
 je do malých koutičku a prodává
 se domů, když ona sama byla
 malou holčičkou.

Byl to úžasný den, strážný a
 výjimečný, zohrávající si by smetel-
 us' dudu jiny. V takový den
 jsem viděla Petkovu hospodu.

✱

✱

✱

... Taklik zjedel večerko s vetke kedy.

Zoludar Reznak

Poledni svetlo upešuvodo kaj
 a ladedito ué hrober. us hri b. tróe se
 Spateku kúji. Ve stardem domé
 spíedelo slunce gese soé fonsing
 Lira a spíedelo jý sítikami pón-
 gleni; takre' asi pítikal velky' Nardem -
 ke soé cetti k yomni de guleis.
 ke v kné v kvét, véci kntil kvét di-
 orkilo trambóten. Svetlo zeme
 chévalo us zjedel domni stoty
 a vytré'ito vyminy' fíelud otis-
 ku kvéni' inky fáne. Návilo
 bny; jý vytrýsky v bémier tony
 Jo Bohu a fíelovely se do fíter,
 kvéti a krajú us lýtudu prod-
 ludaj'it' rouden s véci usiděvél.

a uvidíteho. Stálo to doma,
 aby tam utkal plát Panna Sedmi-
 holetní, rozkvetla ohnivými jazy-
 ky v Gesleu Duce Světla a
 s jím se schvilil Telo svícení
 s kříží.

A teď se mi zdá, jako i roz-
 umění se Petko - se pofletl
 paprsek, unikající ze svedel
 vetchých tvůrce křídly.

Dagmar Halasová

Znojmo - Praha - Světlová Týden
 1967

V době zimmárního optimismu
 a náctkytosti a navíc ještě v té pravomírych
 předadvacitím jsem prožíval větu jak
 ne moc svou sexmámost šel tak, jak šel
 uhlil. Smířil se nebo hledat spásu,
 když by mě proměnil v pouhé "přítelství"?
 A v této době jsem poznal Bohoslava Reynka,
 jeho paní Suzanne Remond, Daniela a Jiříka,
 protože uť ten nepokorný "reynkovský" Pe-
 trkov. To by světem vyplněný model
 světa, po jakém jsem toužil, to sta
 odpověď na moje sexlosti.

Drabý hásmáku, v jedné se uť
 hásmí se pláče "kde kai nám nikdo
 nepomáhá"? J když jim přitáhá
 uť svět, by nikdy, tak umění je
 neknevňitelné, leda snad tážou nebo
 se dobratou. By nám všem nusta'le
 připomíná'le, že je svět vykoupen!
 by šla sebesybračji a za to nemí
 možná jinak někonal než podporujím
 ná'ole domé'm'm.

Věčný předešl, děš kám Bůh
 dopřeje kýmnoš směšeti a síly, abyse
 dovošil šivok i dšto v jednokou,
 a mš bude souperit jen něčnouk.

Jok pro nás muthem více,
 něš mohla vyjadřiti tato slova

Váš

Jaroslav Med

Praha, květen 1967

Obsah

<i>Petrkovem šmrncnuté</i>	3
Sborník z roku 1967	
<i>Anastáz Opasek</i>	8
<i>Vladimír Holan</i>	10
<i>Ludvík Kundera</i>	11
<i>Dagmar Halasová</i>	12
<i>Jaroslav Med</i>	16
<i>František X. Halas</i>	18
<i>Bohumír Lífka</i>	22
<i>Blanka Nováková</i>	26
<i>Jan Dokulil</i>	29
<i>Josef Glivický</i>	32
<i>Vladimír Vokolek</i>	36
<i>Otto František Babler</i>	38
<i>Petr Kabeš</i>	39
<i>František Lízna</i>	42
<i>Dobromil Zahradník</i>	46
<i>Zdeněk Šmíd</i>	47
<i>Josef Čábela</i>	48
<i>Ioan Theimer</i>	51
<i>Jiří Pištora</i>	54
<i>Miloš Vodička</i>	56
<i>Zdeněk Řezníček</i>	59
<i>Ioan Diviš</i>	62
<i>Jaroslav Seifert</i>	64
<i>Jiří Kolář</i>	66
<i>Vojmír Vokolek</i>	68
<i>Vlastimil Vokolek</i>	69

Sborník z roku 2013

<i>Aleš Roleček</i>	70
<i>Juliana Jirousová</i>	72
<i>Pavel Sukdolák</i>	73
<i>Jiří Škoch</i>	74
<i>Ája Škochová</i>	78
<i>Dana Němcová</i>	82
<i>Martin Bedřich</i>	84
<i>Bohdan Holomíček</i>	86
<i>Denis Molčanov</i>	87
<i>Zbyněk Hejda</i>	90
<i>Věra Prouazníková</i>	92
<i>Miloš Doležal</i>	93
<i>Iva Bittová</i>	96
<i>Jakub Jan Med</i>	102
<i>Josef Mlejnek</i>	104
<i>Jiří Šerých</i>	106
<i>Jindřich Štreit</i>	113
<i>Jan Šulc</i>	114
<i>Martin C. Putna</i>	118
<i>Kristýna Lhotáková</i>	121
<i>Vladimír Václavek</i>	124
<i>Karel Vepřek</i>	126
<i>Autoři příspěvků z roku 1967</i>	130
<i>Autoři příspěvků z roku 2013</i>	132
<i>S díky</i>	135